

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
40-ik szám. — Ide intézendő a
lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1. szám a. a. könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyilttér és egyéb felszó-
latások

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petsor tér-
fogata . . . 12 fillér.
Bélyegdíj minden beiktatás
után . . . 60 fillér.

Nyilttér:

Egy sor . . . 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.**

Október 6.

Elfeledni, elfeledni!...

Parancsoljátok meg a gyermeknek, hogy szüleit ne sirassa!... S ők többek voltak, mint szülein! A szülő csak életet ad nekünk; ők pedig küzdelmökkel életet adtak a jelenre s halálukkal megpecsételt reményt. *jogot* a jövőre. *Ó!* mert az eszmeért, az igazságért szenvedett halál olyan töke, melyen táplálkozva a nemzedék évről-évre, a Golgota keresztjének bizonyosága szerint ezredéig újabb és erősebb tápot nyer, mert az igazi nagyságot nem semmisíti meg, sőt növeli a távolság, felségessé, majd istenivé teszi és lesz minden nemzedék olyan, mint ők, úgy tesz, úgy él, hal, ha kell, mint ők!

Parancsoljátok meg a szívnek, hogy porló kedvesei emlékére meg ne rezdüljön, nyomja el nyögéseit, temesse el éltető fájdalmát!... Óh, jobban, jobban fáj! Óvák ez a nap. Fájdalmunk, keservünk könnyei hadd hulljanak a mi martírjaink, a mi büszkeségeink, a mi szentjeink, a mi imádságaink esendes sirhalmaira!

Elhervadt virágot, megsárgult levelet, bánatos koszorút hint sirjaira az ős. A síró fűszálak dalt zengenek hozzá fényes dicsőségről, harci riadótól s... disztelen halálról! Kérszettek koszorút a szív virágiból, csak az kell nekik; könybe fűrösszéték, hogy el ne hervadjon; világot gyujtsatok az emlékezésből, fényeset, ragyogót, hogy soha, örökké, míg a világ fennáll, az ki ne aludjon!...

Örömben az ország. Imádságok repülnek fel az egek égébe a jó királyért, a népet, fiait szerető atyáért. Ne féljete, nem bántja őt könnyetek, mert ha akkor is az ő akarata teljesült volna, ma nem sirnánk, ma nem zokognánk

a mult felett; hiszen csak azt mutatjuk meg, hogy akik velünk jót tesznek, kik minket szeretnek, kik velünk éreznek, azokat feledni nem tudjuk mi soha! Meg aztán ő — fájdalom — tudja, hogy szakgatóbb a seb, ha könybe nem tör ki; az enyhülés esője, a fájdalom balsama ez, „az emberi kebel a felhővel rokon, megkönnyebbül, ha esője lehull.“ Ne féljete a könnyűtől, nem szégyen az! Attól féljete inkább, ha *nem tudnánk*, ha *nem akarnánk* sirni! Mert megtagadnók akkor a multat, a mely a mi dicsőségünk, reménységünk; megtagadnók őket, kik nem tagadtak meg bennünket egész a bitó-halálig!

Óvák ez a nap. Legyen ez megszentelve a fájdalomban. Vonuljunk ma félre a közörmőtől, legyen lelkünk ma gyászszal bevont templom s benne az oltár könybe öltözött fájdalom.

Október 6-ika!... Mikor a fénylő, ragyogó nappalból hirtelen sötét éjszaka lesz; mikor a lélek fenn jár a menyországban s hirtelen aláhull a poklokra; mikor a mindent vizsgálni tudó, éles ész működésében egyszerre csak megáll s lerombolja az egész organizmust; hatásában, gyászában olyan napja a magyarnak október 6-ika. Nemzeti dicsőségünknek büszkeségünknek, a szabadságszerető népek történetében halhatatlanságunknak megtestesítő löseit a gyalázatos bitón végzi ki a dühében megvakult bosszu. Tizenhárom, hazáját forrón szerető szívvel hidegebb lett a föld, tizenhárom fényes csillaggal gazdagabb, fényesebb az ég... S mi volt a bűnök? A legnagyobb erény! Az, hogy szerették a szabadságot, védelmezték a hazát; az, hogy hősek voltak, tudtak győzni!... Nem az fáj nekünk, hogy meghaltak, hiszen meghalni katonának dicső, hanem az a bitó!... Feledni! Feledni!...

piruló kis gymnasista állott egymás mellett — — — de pá, pá, boldog pihenést édes nagymama!

— Kissti Hände Jolánka, ma úgy hívják, hogy Jolán. Ön, ön soknak versenytársa volt. Ott ültünk a lugasban, kicsiny feje itt nyugodott a vállamon. Formás fejecske volt, mondhatom, aztán meg milyen szemek! Oh! Minerva elbujhattál volna. Ön azt mondta: maga nélkül nem élhetek — kedves Jolán szörül-szóra idézem — és, no, és mikor látta, hogy én nem... nos, szépen férjhez ment és még maig is él, de nélkülem. Megbocsátom, hogy nem tartotta meg a szavát.

— Ah, ah! Ön is itt van piezike! Egy kis história jut az eszembe. Volt egy aranyos szép kis lány, aztán ebből az aranyos kis lányból még aranyosabb asszony lett; igen, igen egy nagyon szép asszony, olyan mint a félig kinyílt bimbó, pikans, eleven, mint a pezsdülő élet, a férje meg egy fajankó, száraz fráter, a ki sok pagátot eltudott fogni, de az asszonykát mulattatni nem tudta. Csak tarokkozott, meg ferblizett; az asszonyka körül nézett s meglátott valakit — piezike ne mosolyogjon — és az a valaki szívesen mulattatta a szép asszonykát. Piezike, tudom a históriát, de ez, — a többi már a mi titkunk. Ön még ma is körül néz, de satb. — ez már az ön titka. Isten önnel piezike, a feltámadásig, ahol nem jó lesz egymással találkozunk. Adieu!

Benjamin úr nyugodtan fordította át a következő lapokat, pedig sok szép mosolygó arc nézett feléje s még talán az élettelen képeknek is jól esett volna, ha egy pillantást kaphatnak, de Benjamin úr könyörületlen volt. Nem nézte meg a comtesse arczképét sem, pedig szegény comtesse bele halálosan szerelmes volt, meg se szólította a kis gömbölyű baronesset sem, pedig két szeme még fotográfiáján is úgy szórta a tüzet, mint a Sziriusz csillag! Az albumból finom por s illat szitálódott ki, valami különös nehéz levegő fogta el a helyet, olyan, mintha az album nem album, hanem az arczképek kriptája volna.

Egy-egy száradt virág, vékonyka szalag, kis papirszeletke, egy szalacska összegöngyölt haj hullott ki. Benjamin úr egykedvűen rakta vissza. Olyanok voltak ezek az apró esese-beések, mintha az arczkép ravatal-koszorúi lennének. Egy-egy lapnál felkaczagott Benjamin úr, de a másikon már sóhajtott, mind a kettőt csupa véletlenségből tette.

Még csak három lap volt hátra, itt Benjamin úr megállott, kivette a képeket s maga elé állította irásztalára. Aztán végtelenül megelégedett, gunyos mosolylyal így beszélt hozzájuk:

Begyógyulhat a seb, de nyoma megmarad; a lelken ütött seb sokszor meg-megrezdül s a felzúgult képzelet képeket lát, miket valóban hinni nem akar, hiszen a jelen olyan szép, olyan nap-sugaras...

...Mégkötözve fekszik Hunnia. Keblébe kés ütve. Sötét, nagyon sötét az ég. Egy csillag, egy sugar sinesen, mitől látni reménylhetnénk...

De im, dereng. Szárnysuhogást hallunk s megjelen a béke angyala. Olajjág kezében, biztatás ajkain s letörli az igaz könyeket. És azóta, ahol teheti, mint egy jó apa, megsimogat minket, mert tudja, hogy fáj; gyógyirt ad sebünkre, mert gyógyítani akar ez a jó király! Jóság és szelidség van egyesülve bennük s ez a jóság és szelidség minket takargat; szeretnek minket, mert erre érdemesek vagyunk!

Feledni! Feledni!...

Óh csak ezt nem, ezt nem tudjuk, hiszen mi *csak* emberek vagyunk! Emberek, kik a multon táplálkozunk, kiknek jelenünk is csak azért van, mert tudjuk szeretni a multat, hiszen ő Felsége is legközelebbi szép ajándékával dicső történetünket, nemes multunkat szentelte meg!

Köszönjük meg szeretetöket, legyünk hálásak jóságokért, örüljünk a jelennek, de... szenteljük meg, bár fájó visszaemlékezésben a multat is, mert különben nem érdemeljük meg a jövőt!

„Csak törpe nép felejtethet ős nagyságot,
Csak elfajult kor hős elődöket!“

Megeyi rendkívüli közgyűlés. A Hivatalos Értesítőben első helyen olvasható a következő hirdetmény: „1973. szám. — Hazánk minden vidékén a legőszintebb hazafini öröm és lelkesedés igaz érzetét keltette minden magyar kebelben, ő eszásári és apostoli királyi Felségének azon magasztos és nagylelkű elhatározása,

— Margit nagysám! méltóztassék meghallgatni azt, amit mondani fogok, ez önnek szól. Tehát — hogy a dologra térjek — én önnek hivatalos udvarlója vagyok, mert ön meg a mamácskája is azt hiszik, hogy Bedő Benjamin mai gyerek. Ön Margit nagysám, már titokban rá is lépett a lábamra, több rózsát tűzött a gomblyukamba. Nehányszor egészen közel jött hozzám s többször a vékony karton-ruhácskát vette föl a hamiskásan kivágott derékkal. Margit kisasszony, az ön mamácskája nagyon merész fantáziája, mert... mert Bedő Ben amint biktíz embernek hiszi. Elkövetett ugyanis még több hibát is; például elment vizitelni akkor, mikor én ígérkeztem magácskákhoz. Emlékezik-e Margit őnagysága, emlékezik-e, mikoron egyedül voltunk a lugasban?

S mindezekkel szemben mit csináltam én? Udvaroltam, megcsókoltam a kisujja hegyét, megszorítottam áhítatosan a hüvelyk-ujjaeskáját, kaeskaringsan néztem, lumpoltam, hogy érdekes színű legyen az arczom, huzattam az ön nótát, rendesen elmentem vizitbe, kísértem az utczán, titokban leszóltam „másokat“, mindennap megesküdtem, hogy nem voltam még soha sem szerelmes, azután mondtam egy esomó bókot, felvettem a leejtett kendőskéjét, hordtam híreket, dicsértem a divatot, szóltam boldog családi életéről (brr!). Ezeken kívül olvadozva néztem önre s végtelenül szórakozottnak mutattam magamat, ha ön rám nézett, szavaltam Heinéből sat. sat.

Nos, nemde többet tettem én, mint kellett volna?! Nem, nagysádkám, nem; én csak addig mentem, meddig az etikette megengedte. S mindennek tetejébe mit kaptam, hogy ön nagyon elbizakodottá lett és a mamácskája azt hitte, fogva a légy. Boesánat Margit nagysád, Bedő Benjamin röpköd a háló körül, de bele nem száll.

Ime elhelyeztem önt mélyeséges kegyelettel az albumba, kap egy czellát, lepecsételtem s ezzel — eltemtem; de ma délután még újra megcsókoltam a kisujja hegyét, hogy higgyen, reméljen. A viszontlátásra! Pá, pá!

Ah, ah! Erzszi nagysám ön is itt van. üdvözlön „drága angyal“ a mint nevezni szoktam. Valóban olyan mint egy angyal: kék szeme van s hullámos hosszú göndör haja. Én önbe szerelmes vagyok — pardon, voltam csak. Álmodtam is önrel. Igen! Azt álmodtam, hogy ön az ön nóm lett. A mézes heteket néznél édesebben töltöttük. Aztán, — a végét mondom el a históriának, egy sikoltás, egy árny kisurranása az ablakon stb. Borzasztó égi-háboru stb. Naponként ismétlődő „ablakon kisurranás“ stb. Ismét égi-háboru, nyilvános menyköcsapások. Föld-indulás és végre a ház-as-világ szétválása.

TÁRCSA.

Mese Benjamin úrról.

Irta: Rixa Lex.

Boesánat nagysád, szólt mosolyogva X úr Y őnagyságához, én emlékkönyvébe nem írok, hanem kárpótlásul elmondok egy mesét, méltóztassék meghallgatni ezt a mesét, s ha lesz valami benne, a mit méltónak tart *emlékkönyvébe* jegyezni, majd mondja meg s ha megengedi, beírom azt.

A mese Benjamin úrról fog szólni. — X úr nagyot lélezett s így kezdett beszélni: Egész város tudta, hogy Benjamin úr házassodni akar. Benjamin úr már erős negyvenes volt, de egy kis kopaszágot leszámítva, teljesen bevált jó harminczasnak. Némelyek, a nem lányos anyák aglegénynek tartották, mások ellenben, a lányos anyák jó férj-jelöltnek s nem megvetendő partienak. Benjamin úr kapós alak volt: elegáns, jó modoru, esinos, szóval a klakk s lakktól kezdve egész őnmaga lényei minden helyrevaló volt rajta.

Ezen jó tulajdonságait Benjamin úr természetesen el nem rejtette, erősen is hódított már gymnasista korától fogva, így aztán annyi feleségjelöltje volt, hogy jó memóriája mellett sem tudta volna megmondani, hogy mennyi.

Egy nap Benjamin úr, mivel más dolga nem volt, előszedte a mult, jelen s talán a jövő virágait s a következő monologot tartotta. (Nagysád, tessék elképzelni egy garzon-lakást, Benjamin urat teljes kényelemben és egy óriási albumot, mely teli-des-teli volt az ara-jelöltek képeivel.)

— Jöjj albumocskám, te többet elbirsz, mint a szívem, hűségesebb is vagy, mert valamennyit megtartottad, de egyben többet ér az én szívem, mint te: ime beléd már több nem fér, Fáni kisasszony őnagyságával beteltél, míg az én szívembe most is fér; igaz, hogy te *tele* vagy, én, azaz a szívem, pedig egészen üres. Üres mint a kalapom a fejem nélkül. Kedves album, mielőtt lepecsételnelek, még egyszer előveszlek, végig lapozlak, — mert egyéb dolgom most úgy sincs!

(Benjamin úr lapozni kezd s így beszél:)

— Jó napot Sylvia nagysám! Ön már igen régi, egészen megfakult. Hja, régen volt az, hogy egymáséi voltunk. Ön már nagymama; — nagymama emlékszik-e a kis kerti jelenetre? Egy huszérés szép leány s egy

melylyel legkegyelmesebben elrendelni méltóztatott, hogy a székesfőváros erre alkalmas terei — udvartartása költségeinek terhére — oly kisebbmértetű szoborművekkel láttassanak el, melyek midőn a várost díszítik, egyszerűsmind a mult idők azon kiválóbb alakjainak emléket örökítik meg, kik a nemzeti élet különböző terein kitűntek. Hogy vármegyénk hazafias közönsége is ez alkalomból őszinte lelkesedésének és hódolatteljes ragaszkodásának nyílt kifejezést adjon, vármegyénk főispánja ő méltósága e végből *rendkívüli közgyűlés* egybehívását határozta el s ennek határidejéül *folyó évi október hó 12 ik napjának d. e. 11 óráját* Rimaszombatba, a vármegyei székház nagytermébe tűzte ki. — Midőn erről a vármegye közönségét ezenel értesitem, egyidejűleg a vármegyei bizottság t. tagjait minél tömegesebb személyes megjelenésre hivatalból tisztelettel felkérem. — Kelt Rimaszombatban, 1897. szept. hó 28. *Bornemisza László, alispán.*

Őszi megyegyűlés. A vármegyei Hivatalos Értesítő f. hó 1-én megjelent számából közöljük a következő hirdetményt: „19761. sz. — A köztanácskozás tárgyat képező közügyek elintézése végett szükséges, törvény és szabályrendeletileg megállapított rendes *őszi vármegyei közgyűlés* határidejéül, főispán ur ő méltóságával egyetértőleg, *folyó évi október hó 27-ik és követező 28-ik napjának* délelőtt 9 órája Rimaszombat városába, a vármegye székházának nagytermébe tűzetik ki. — Midőn erről a közönséget ezenel értesitem és a vármegyei bizottság tagjait személyes megjelenésre hivatalból tisztelettel felkérem, egyidejűleg köztudomásra hozom, hogy ez alkalommal a köztanácskozás és elintézés kiválóbb tárgyait: a nyugdíjba lépés, illetve lemondás folytán megüresedett, vármegyei központi árvászeki elnöki és rozsnói járásbeli főszolgabírói tisztii állásoknak, valamint ezen választások következtében üresedésbe jöhető tisztii állásoknak törvényszerű választás utjának betöltése; az 1898 ik évi vármegyei költségvetés megállapítása; az 1898-ik évi virilisi bizottsági tagok névjegyzékének bemutatása; a jövő évben szükséges vármegyei pótdadók mennyiségének megállapítása; új vármegyei székház építési ügyének előkészítésére kiküldött bizottság által, a tervezett végleges megállapítása tárgyában beadott jelentésnek és a vármegyei székház elhelyezésére szolgáló Jellinek-féle beltelek megvételére és a bemutatott szerződés jóváhagyására vonatkozó alispáni jelentésnek tárgyalása, valamint a törvény 46. szakasza értelmében a tárgysorozatban szabályszerűen kihirdetendő egyéb közérdekű ügyek fogják képezni. — Kelt Rimaszombatban, 1897. szeptember hó 29-én. *Bornemisza, alispán.*”

A király nevenapja.

A városok, az egyházak és községek a magyar király nevenapját: október 4-ikét szép ünneppé avatták. A hódolat, a mélyszéges szeretet a legjobb, legnemesebb király iránt mindentel megnyilatkozott.

Városunkban is minden köz- és sok magánépület zászlódiszt öltött, s a hangulat ünnepi, lelkes volt. 10 órakor a róm. kath. templomban ünnepélyes hálaadó istentiszteletra vonult be az összes hivatalok tisztikara, képviselve volt: a vármegye, mentelep, kir. törvényszék, kir. ügyészség, pénzügyigazgatóság, városi tanács, államépítész, erdőgondnokság, adóhivatal, posta- és távirada-

Lásna mióta ezt álmodtam, mindig kereselek valakit az ön szemében, valakit... Nos és az álom meghozta az eszemet s most ön marad jó ideig ara-jelöltem, pusztán tiszteletbeli ara-jelölt, míg Bedő Benjáminnak eszébe nem jut Heine egy hamiskás mondása, melyet ön is ismer bizonyára. Most pedig méltóztassék elfoglalni a Margit nagysád mellett álló czellát... ön el van itélve és el van felejtve, de azért ne hogy szivecskéje megszorodjék, a vizített megteszem ma is és nem mondom, hogy örök hűséget nem fogadok... tehát addig is adieu!... Boesánat Fáni nagysám, kissé megvárattam most is, pedig ön ugyis mindig „vární szokott, amint mondani szokta”. Mivel minden nót aranyosnak mondok, tehát ön is az, — aranyos Fánika. Önnel telik be albumom, önnel fejeződik be egy kaputja, az az fejezete szíveimnek, mert új albummal új sziv fejezet is kezdődik aranyos Fánika — pardon Fáni, Ön azt mondja, hogy csak így hívjam, mert nem — leány. Ah! pardon, jó, hogy senki nem hallotta. — igen, önnek férje van. Lásna, szeretnék egy kis kukli-predikációt tartani, hogy így, meg úgy, ez meg, amaz; turesa dolog mikor az embernek, azaz az asszonynak férje van. — de hallgatok, csak annyit mondok szép asszonyom, nagyon örülök, hogy nem én vagyok szerencés férjesejéje lenni. Most pedig szép asszonyom elzárom önt s jobban megörzöm, mint a férjesejéje, még a szellő sem érhet önhöz. Tíz, söt száz évig sem fog változni, olyan aranyos lesz, mint most: szép karesu, hamiskás fürtöcskéjével, kiesit ferdítő (ész ferdítő) szemecskéjével és azzal a két apró gödröcskével ott a hamvas arcán, melyet már volt szerencsém... de még egyszer boesánat, ezer boesánat! Pá!...

... És Benjamin ur nagyot sóhajtott és ezzel elsohajtott mindent, az albumot elterte könyvei közé. Azután mint egy galvanizált tetem mozogni kezdett: öltözködött, haját fodorított, bajuszt festett, klakkot, lakkot vett, kifogástalanul kötötte meg a nyakkendőjét, mosolyt, nézést tanult a tükörben, aztán benézett tiszter s még rá tiszter a tükörbe; végre készen volt, csak a lexikonban nézett még egyet-mást meg. Ezzel aztán kívülről belülről elkészült arra, hogy hódítson és — hódíthasson. — És Benjamin ur uszott a női kegy levegőjében, mint a lég-hajó könnyű tartalommal magasan, magasan...

Nagysád, a mesét befejeztem, kiesit hosszú volt, — s most várom kegyes ítéletét, mondja meg, mit tart érdeemesnek a meséből arra, hogy beírtam az emlékkönyvébe? Nagysád, mondja mit, mit?!

hivatal, államvasut, valamennyi tanintézet, pénzügyi biztosság, esendőrség és a város értelmiségének tekintélyes része.

Az ünnepélyes misén *Dollák* Rezső celebrált, kinek szépen intonált „Te Deum”-ját a jelenlévő nagyközönség áhitattal hallgatta és Uthy kántor gyönyörűen előadott „Áldd meg Isten a királyt” ezimű énekét a lelkesült keblek azon buzgó tohászszal kísérték: Tartsd meg Isten a magyarok böles és jó királyát!

Ugyancsak f. hó 4-ikén d. e. az ev. ref. templomban *Szalóczy* Dániel lelkész, az ág. ev. templomban pedig *Glauf* Pal főesperes mondott emelkedett szellemű, gyönyörű szép imát a királyért.

A Polgári Olvasóköri.

Rimaszombat város polgárságának társadalmi, kulturális és minden más téren is tekintélyes helyet foglaló intézménye: a Polgári Olvasóköri volt az első testület, melyben az országszerzte megindult mozgalom élénk viszbangra talált, s melynek tagjai nagyobb szabásu ünnepélyen óhajtották kifejezést adni a koronás király iránt érzett hódolatuknak és ragaszkodásuknak.

Mult esütörtökön *Rábely* Miklós elnök összehívta a választmány tagjait és szép szavakkal lelkesen méltatta a történelmünk lapjain emlékeztetés eseményt: ő Felsőge legmagasabb elhatározását a 10 emlékszóbor felállítás tárgyában. A választmány elhatározta, hogy a Polgári Olvasóköri díszkönyvést tart, melynek ünnepi szónoka: *dr. Veres* Samu lesz, továbbá a városi tanácsot megkeresi a nevezetes alkalomból a polgárság hódolatának méltó kifejezéséhez való esatlakozás végett azzal a kéressel, hogy az ünnepély minél nagyobb szabásuá, általánossá és impozánsá tételét mozdítsa elő. A városi tanács azonban nem akarta a vármegyei közgyűlés hozandó határozatának, esetleges intézkedéseinek útját vágni s azért bevárándónak tartotta a megyegyűlést; csupán a polgármester által képviseltette magát a kör díszkönyvésés.

Ilyen előzmények után a kör tagjai október 3-án d. e. 11 órakor szép számmal gyűltek össze a díszterembe, hol az olvasóköri dalárdája által *Bodor* László karnagy vezénylet mellett előadott Hymnus után *Rábely* Miklós elnök következő beszéddel nyitotta meg a közgyűlést:

Tisztelt közönség és közgyűlés!

Köztudomásu azon fejedelmi elhatározás, melylyel királyunk ő Felsőge nemzetünkét folyó évi szeptember 25-ik napján megörvendeztetette.

A trónról a legalkotmányosabb uralkodó hirdette világgá, hogy a magyar nemzet lobogója előtt, mely ezer éven át mindig csak *Istenért, hazáért és szabadságért* lett fölemelve, — tisztelettel hajtja meg koronás fejét.

Ami után őseink közel négy századon át törekedtek, az ténynyé vált: nemzet és király szívet ugyanazon érzelem halja át.

E korszakot alkotó esemény őszinte lelkesedéssel tölti el egész lényüket s e lelkesedésnek maradandó kifejezést adni hazafias kötelesség.

Választmányunk ilyen czélra hívta össze ezen ünnepi és rendkívüli közgyűlést, melyet midőn megnyitni szerencsém van, felhívom önöket, kiáltsák velem együtt: „éljen a király!”

Ezután az ünnepi szónok *dr. Veres* Samu következő, ki következő magas szárnyalásu s szónoki lendülettel előadott ünnepi beszédét mondotta:

Igen tisztelt ünnepi közgyűlés!

Engedjék meg nekem, mint e nemes erkölcsi testület egyik igénytelen tagjának, hogy a mai ünnepélyes közgyűlés alkalmából egy indítványt tehessek s azt néhány rövid szóval megokolhassam.

A mult hét folyamán az egész magyar nemzet apraja-nagyja örömben repeső szívevel vette tudomásul azt, hogy ő Felsőge koronás királyunk epochalis jelentőségű ajándékot adott a nemzetnek s ez ajándéka által teljes szilárdá tette azokat a kapcsolatokat, melyek az ő felkent személyét a magyar szívhöz csatolják.

Önök nagyon jól tudják, hogy a szent korona alkotmányunknak palladiuma, az ország jogainak képviselője s ezért minden birtokjognak forrása. Abban különbözik minden más állam koronájától, hogy nem csillogó ékszer, melynek értékét a reá ötvözött drága kövek nyújtják, hanem egy symbolum, mely a magyar államnak egész mindenségét magába foglalja. Ezért a kinek halan-tékát szent koronának illette, az a magyar nép szívében Isten után az első helyet foglalja el, személye szent s ezredéves történetünk tanubizonyoságot tesz arról, hogy koronás királyáért a nemzet nem egyszer áldozott bőséges vagyont, vért és életet.

De önök, mint e város művelt polgársága bizonyára tudják azt is, hogy mióta Mátyás király fényes esillaga letűnt, az a drága symbolum hánszszor volt kiindulási pontja oly törekvéseknek, melyek a hozzáfűzött eszméknek letépését czélozák, hánszszor érintette oly uralkodó homlokát, ki azt csupán saját hatalma jelvényének tekintvén, nem csak nem kereste, hanem széttépni törekedett azokat a köteleket, melyek az uralkodó személye és a magyar nemzet között fennállanak.

Midőn szárnjat öltött a hir, hogy apostoli királyunk ezredéves történetünk kimagasló alakjainak örök emléket óhajtt emelni s ez alakok között oly nevekkel találkoztunk, mint a Boesky Istváné, kit a nemzeti jogok védelméért az absolutizmus történetiről lázadónak neveztek, a Bethlen Gáboré, ki a magyar királyt a miklósvári békére kényszerítte, a jó Sebestyén deáké, ki, mint a görög hősözt korszaknak felébredi Tyrteusa laut és hegedű szóban tanítá nemzetét arra, hogy miként kell szeretni a hazát, a Verböczié, ki nemzetnek és királyoknak zsinórmértékül Corpus jurist adott kezébe: nem volt magyar ember, ki e felsőges elhatározás hírére ne gondolt volna arra, hogy néhai való jó Mátyás király óta oly fenkölt gondolkozásu uralkodó fejét nem érintette szent koronának, mint a mi dicsőséges jó királyunké!

Felsőges ajándékának jelentősége nem az anyagi értékben rejlik, hanem azokban a szellemi képesekben, melyek uralkodói szívet nemzetéhez tapasztják; a mit elődei elejtettek: megragadta a szálakat, hogy összekötözze. E ténye által rombolt és alkot; lerombolta zokat a válaszfalakat, melyeket sas szeme előtt a loyaltás leple nem volt képes eltakarni s megalkotá a lelki szövetséget nemzet és király között, melynek szülötte: nemzetünk szédítő nagyságának reménye. E remény nem álomkép, nem költői sejtetem, nem a tuláradt lelkesedés kitoró

szózata! Mert a világtörténelem — a nagy igazságoknak kutfeje — fennszóval hirdeti, hogy a nemzetek nagysága ott kezdődik, a hol a király és nemzete szívből-lelkeben összeforrnak!

Eddig a mi magyar nemzetünk a világ nagy kultúr népeivel szemben nagyon szegény volt. Egyetlenegy féltékenyen őrzött kincsünk volt: a mult. Ezt is rejtegetnünk kellett a szíveinkben. De bármennyire rejtegettünk, mégis éreztük, hogy nem eserelnők el a világ minden gazdagságával. Mindemellett, ha Párisban vagy Londonban jártunk, hol a francia és angol nemzet világtörténetét az utcákról és terekről olvashattuk le, a hol a mindennapi élet fáradaimai közé merült lélek egy Mira-beau, Gambetta vagy Wellington alakjának szemléletéből nyerhet ujult erőt hazafias és társadalmi kötelességeinek megtételére: csak egy mély sóhaj kelhetett szíveinkben, hogy a mi nemzeti nagyságainkunk mintaképei csak akkor állhatnak előttünk pálda gyanánt, ha a világtól félrevonulva, esendes szobáinkban lelkünk a multba merül s a kiművelt fantázia halvány fénye mellett előidézi egy Hunyady János, egy Zrinyi Miklós eszményi képét annyiféle alakban, ahányféleképen a népek milliói egyenként elképzelik. E képek mellett lelkesedtünk addig szobáink magányában vagy legfőlebb az iskolák falai közt az eszményekért lángra gyuló ifjuság körében, de ha kiléptünk az élet zajába, küzdelmeink közepett ábrándképeink szét-foszlottak...!

Nem lesz így ezentul A felsőges királyi akarat folytán esodás módon fejlődő fővárosunknak egyszerre tíz pontja fogja hirdetni kunyhókban és palotákban, belföldi és idegen előtt, hogy a magyarnak drága multja van, a melyhez annyi szent nevet egy ezred-évi esatolt. Hirdetni fogja késő századok multán is, hogy az ujezredév első hajnalán köszöntött be az az epochalis pillanat, melytől kezdve nemzet és uralkodója egy akaraton vannak, annak erejét, ennek szívet egy eszme lelkesíti, — e pillanat gördítette el az utolsó akadályokat is, melyek az államot fentartó tényezők között szétszórtan fennállottak. E pillanatban öltött tényleges alakot az a világbőleseti igazság, mely mint eszme e két szóban élt: „egy, a milliókért!”

Sajnálni lehet azon nemzeteket, melynek uralkodója az államban különhatalmat képvisel, a mint világszerzte részvétet keltett apáink küzdelme is akkor, mikor az uralkodói hatalom ellentétben állott a nemzet akarával. Most e két akarat találkozott az üdvösséges vezérlő uton s e rég óhajtott találkozás a nemzet millióinak szívében a hódolat érzetét kelti föl.

Hódolat a nemzetnek, mely büszke önértéssel él hivatásának s anélkül, hogy derekát meghajtottá volna, a művelt népek leghizelgőbb elismerését vívta ki. És hódolat annak az uralkodónak, ki immár teljesen megértette nemzetét s lelke sugallatából az elismerés hervadhatatlan koszoruját nyújtja egy ezredéves nemzet ama fiainak, kik úgy az egyházi, mint a politikai, de mindenképen hazafias küzdelmekben vállottak nagyokká. Kell-e felsőgesebb harmonia, mint midőn a nemzet szobrot emel nagy királyainak s a nagy királyok hasonló elismeréssel adóznak a nemzet nagy fiainak?

Igen tisztelt uraim! A magyar politikus nemzet. Nem csak a felszínen levő vezetőknek, hanem uralkodóinak tényeiben is keresi a politikai háttér s azokból kedvteléssel vonja le a consequentiát. E falak közt azonban, melyeket a polgári munka és áldozatkészség tisztán társadalmi és közművelődési érdekek szolgálatára emelt fel, a politikai kérdések tárgyalása ki van zárva, de ha nem volna is kizárva, azt hiszem, nemcsak e szűk falak között, hanem e széles haza magyar lakta minden területén, a közélet terrenumán, a hol politikai hitelvek nyílt berallása és hirdetése alkotmányunkban gyökerező jog elveken alapszik: nincs oly pártállásu egyén, ki e királyi tény folytán minden utógondolat nélkül ne érezne lelkében hálát és hódolatot ama fenkölt gondolkozásu uralkodó iránt, ki megtalálta az utat, a melyen népeinek szeretetét elnyerheti.

E hódoló érzelmeinek kifejezést adott a Kárpátok által övezett Duna és Tisza folyamok vidékeinek minden lakója; városok nagyközségek, mint a hazafiasan gondolkozó értelmiség központjai kivilágításokat rendeztek, vármegyénk rendkívüli közgyűléseket hirdettek, hogy hódolatukat méltó alakban juttassák a trón számolyához. Azt hiszem, mink is kötelességet teljesítünk akkor, midőn az országos örömhöz esatlakozva, halatelt érzelmeinknek, hódolatunknak, ragaszkodásunknak kifejezést adunk s ezt ép azon kiváló alkalommal tesszük, midőn ő Felsőge névnapját ünnepli.

Ennélfogva indítványozom, hogy mondja ki a mai közgyűlés azt, hogy ő Felsőge iránt, ámbár mindenkör hódoló érzelmeiket táplált, mégis azon alkalomból, hogy fenkölt elhatározása által nemzeti életünk lefolyt szazadainak egyházi, hazafias és polgári erényekben kimagasló alakjait megörökíteni rendelte, az uralkodó felkent személye iránt táplált hálás érzelmeit, szeretetét és ragaszkodását kifejezésre juttatja s annak jegyzőkönyvbe vételét elrendeli.

Indítványozom továbbá, hogy ez érzelmeink megfelelő módon szerkesztett hódoló felirathat ő Felsőge tudomására hozassanak, — most pedig nyersen kifejezést azon buzgó imánk is, hogy a királyok királyja a magyarok Istene hintse áldását ősz uralkodónk fejére.

Éljen a legelső magyar ember, a király!

Lelkes éljenzéssel fogadták a remek beszédet s a szépen formába öntött indítványt, melyet a közgyűlés egyhangu lelkesedéssel magáévá is tett.

A felirat így szól:

„Császári és Apostoli Királyi Felsőge!

Legkegyelmesebb Urunk!

Nemzetünk történelme kimagasló nagyjai és azok érdemei emléke iránt tanusított ama legmagasabb elismerés, melyet folyó évi szeptember hó 25-ik napján kelt legfelsőbb rendeletében Felsőged legkegyelmesebben nyilvánított, minden hazafiasan érző magyar alattvalójának szívet határtalan örömmel, Felsőged iránti mély hálával és lelkesedéssel töltötte be.

Midőn hódolatunk e szerény, de őszinte jelét Felsőged legmagasabb trónjának számolyára letesszük, legalázatosabban esedezünk, miszerint ezt szokott kegyelemmel fogadni, s nemzetünknek és abban esekélyességünknek Felsőged iránt soha nem szünő tántoríthatlan hűségéről meggyőződni kegyeskedjék.”

A tárgysorozat 4-ik pontja elmaradt, s Rábelly Miklós elnök a közgyűlést a magyarok ez imádságával oszlatta fel: Eljen a király! A jelen voltak viharos éljenzése volt méltó visszhangja e kívánságnak, mire a dalárda a Szózatot zengte el szépen, hatásosan.

Nagy-Rőczén.

A király nevenapját a nagy eseményekből kifolyólag Nagy-Rőcze város hazafias közönsége is fényesen ünnepelte — mint tudósítónk jelenti. A maroknyi társadalom, mint egy test és lélek állott talpra, és a legszerényebb viszonyok közt élő polgártárs sem sajnálta filléreit arra, hogy a város közönsége hozzá méltó és különösebb kifejezést adjon apostoli királyunk iránt érzett szeretetének és lelkesedésének. Mihalik Dezső és a tanári kar programjának végrehajtására alakult rendezőbizottság, élén Stefanek Károly polgármesterrel — az ünnepély nemes intenciójának megfelelően, valóban meglepő eredménnyel oldotta meg feladatát.

Az ünnepnap előestéjén egy óra hosszat zúgtak a összes harangok, betöltve áhitatra hívó hangjukkal az egész Murányvölgyt. Az ünnepnap reggelén 50 dinamit-lövés ébresztette fel a lakosságot. A falakat nemzeti színű plakátok, a házakat lobogók és egyéb ékesek díszítették. Kilenc órák az összes tanintézetek ifjúsága, az összes hatóságok és testületek előbb a katolikus, azután az evangélikus templomba vonultak imát rebegni az egek urához, kérni ennek áldását a szívből és lélekből legelső magyar emberre: a királyra.

Majd az összes testületek diszgyűlése következett, hogy jegyzőkönyvekben a papirost szántó toll, a történelem ez igénytelen segédeszköze is megörökítse ez ünnepnapot.

Este már hat órák a házak ablakaiból a gyertyák ezrei hatalmas fényárral árasztották el a város terét és utcáit, a hegyeken pedig fellobogtak a pászortűzek. Újabb lövések jelentették, hogy a polg. és keresk. iskola ifjúságának fáklyámenete elindult. A menet 200 fáklyával, hazafias dalok éneklése és zenekíséret mellett járta be az utcákat s végül a főtéren állapodott meg, amikor már mintegy 1500 főre nőtt a résztvevők száma, kik együtt énekeltek a Szózatot és a Hymnust, a máglyába rakott fáklyák égfelé szálló fényoszlopa mellett *Perjessy* László igazgató ékes szavakkal, meggyőző erővel csepette a nap fontosságát.

A lelkes tömeg még sokáig hullámozott az utcákon, a nagyvendéglő dísztermében pedig 170 terítékű vacsora folyt le, melyet kedélyes táncmulatság követett. A vacsorán egymást érték a sikerült tósztok. Elsőnek *Stefanek* Károly emelte poharát, s vele együtt az egész társaság lelkesen éltette felségese urunkat; *Mihalik* Dezső királyunk és családjára, *Perjessy* László pedig felséges királyasszonyunk üdvéért és jólétéért mondott hatásos pohárköszöntőt. Általában az egész ünnepélyt szokatlan lelkesedés jellemezte, amiben Nagy-Rőcze város hazafias polgárságának és Mihalik Dezsőnek, Stefanek Károlynak, mint a rendezőség elnökének, a tanári-karnak és a tanintézet ifjúságának van elismerést és dicséretet érdemlő részük.

D.

Rozsnyó városa a király névnapját fényesen ünnepelte. Az isteni tiszteletet *Iránkovics* Janos megyés püspök végezte fényes papi segédlettel. A püspöki ház, a katolikus intézetek s a középkor nemzeti lobogódísz öltöttek s az egész városban ünnepi hangulat uralkodott.

Dobsinán ő Felsőének nevenapján csupán az ottani iskolák tartották ünnepélyeket és csak az iskolai épületek voltak fellobogóva. A városi hatóság hazafias érzülete előttünk minden kétségen túl áll, de azonban idegenajku honpolgárokból lakott vidékeinken üdvösnök és hasznosnak tartjuk, hogyha a városok előjárói minden kedvező alkalmat kihasználnak arra, hogy polgártársainkban a magyar haza és az apostoli király iránt való hűségérzetét fejlesszék. — Né de ami késik, bizonyára Dobsinán sem marad el. Mint higgadt gondolkodó és csak a pozitív eredményekkel számoló nép, a dobsinaiak is bizonyára akkor fognak majd jubilálni, ha már az első szobor tényleg ékesíteni fogja a fővárost.

Hírek és vegyesek.

Egyházi kinevezések. A király dr. *Podhraczký* István éneklőkanonoknak az olvasókanonokságra, *Schellen*g Emil örkanonoknak az éneklőkanonokságra, *Fabian* Ferencz idősb mesterkanonoknak örkanonokságra és *Marsó* Géza ifjabb mesterkanonoknak az idősb mesterkanonokságra való fokozatos előléptetését jóváhagyván, az ekként megüresedett ifjabb mesterkanonokságot dr. *Véner* Pál papnöveldei aligazgató és theologiai tanárnak adományozta; *Findura* István sereg-esperes-plebánost pedig ugyanezen székes-káptalan tiszteletbeli kanonokjává nevezte ki.

Főuri adomány. A Gömörmegyei Magyar Közművelődési Egyesület ez évben tartott közgyűlésén *Marion* János indítványára hazánk egyik legnagyobb áldozatkészségű főurat, *Andrássy Dénes* gróf öméltségét hazafiai erényeinek némi elismerésül védnökévé választotta. E megválasztásról szóló jegyzőkönyvi pontot az elnökség augusztus elején küldötte el, s erre most érkezett meg a kedvező válasz. — Szinte örül a lelkünk azon a melegségen, melylyel a nemes gróf a megtisztelő bizalmat fogadta. Nem zárkózik el hazánk jobb jövőjén munkálni, örömmel adja nevét, lelkesedéssel ajánlja fel áldozatkészségét egy oly egyesületnek, mely vallás és nemzetiség különbség nélkül közművelődési viszonyaink emelésén, a magyar nék és érzés terjesztésén fáradozik. S midőn e nemzeti szempontból áldásos működéshez sikert kíván, egyelőre 1000 forintot küldött az egyesület céljaira. — Jölesik nekünk e főuri áldozatkészségről megemlékezni, de sokkal nagyobb a mi örömünk a felett, hogy távol, a külföldön is van egy szív, mely e szent ezélu egyesület sikereiért dobog, hiszen olyan nagy szükségünk van erre!..

Hazafias gyászünnepély a gimnáziumban. A helybeli egy. prot. főgimnázium tanári kara és növendékei okt. 6-án érzett hazafiai fájdalomnak ez évben is a szokott módon adtak kifejezést. Délután csak két órát tartottak, melyen az osztályfőnökök legnagyobb része növendékeik fejlettségéhez mért beszédben festették e nap történetét, fájdalmát. Kiesinyek és nagyok szemében fel-feltűnt egy-egy könyecsepp, mellyel megsiratták a

13 tábornokot s bennök nemzetünk szomorú napjait. Nem mulasztották el azonban a tanárok növendékeik figyelmét arra is felhívni, hogy szeretett, koronás királyunk szelid s atyai jósága jobb időket hozott már ránk s a jelen örömei között szinte egy kellemetlen álmokként tűnik fel a szomorú múlt. — A tulajdonképeni ünnepély délután 3 órákor folyt le a tornaesernőknél, hol szép rendben gyűlt össze az egész tanári kar és ifjúság. A program első pontját a gimnáziumi énekkar töltötte ki, mely *Matolesy* Pál szakavatott vezetésével *„Október 6.”* című gyászdalt énekeltek kiváló sikerrel. Majd dr. *Veres Samu*, az önképzőkör elnöke, a töle megszokott ékes-szózással egy poétai szépségekkel gazdag pillantást vetett a multra s keresve ott a magyar nemzet jellemét, azt ajánlotta az ifjúságnak, hogy legyenek olyanok, mint ősapánk, éljenek úgy s haljanak, ha kell, a hazáért, mint ő! — Ezután *Terhes Samu* VIII. oszt. tanuló költői lélekkel megírt történeti visszatarkintését olvasta fel. A mély érzéssel előadott tanulmány mindenkire mély hatást tett s különösen az aradi gyásznapi sikerült s bibliai reflexiókkal telt rajza nem egy könyvet várzolt a szemekbe. Terhes felolvasását *Fazekas János* VIII. o. t. remek szavalata követte, ki Várad Antal *„Tizenhárom”* cz. költeményét adta elő nagy sikerrel. Az egyszerű, de érdelemben s gondolatokban gazdag ünnepélyt a *„Hymnus”* hangjai rekesztették be.

Eljegyzés. *Makfalvi* Ferencz nagy-rőzei polgári és keresk. iskolai tanár, — ki pompás uti tárczáival olvasóinknak már több ízben sok élvezetet és szórakozást nyújtott — eljegyezte Nagy-Rőczén *Mariányi* Margitot, *Mariányi* Antal népszerű tanító leányát. Állandó boldogság kísérje a jegyes párt!

Tiszti állások betöltése. A Török Balint árvaszéki elnök nyugdíjba lépése és *Máriássy* Barna rozsnói járási főszolgabíró leköszönése folytán üresedésbe jött tiszti állások — mint lapunk más helyén olvasható, f. hó 27-ikén a vármegyei közgyűlésen fognak betölteni. A megyei hivatalos értesítő f. hó 1-én megjelent számában az alispán felhívja mindazokat, kik ezen tiszti állásokat, esetleg a választások folytán üresedésbe jöhető tiszti állásokat elnyerni óhajtják, hogy a kijelölés iránti kérvényeiket előzárótt képzetségeiket igazoló hiteles bizonyítványokkal ellátva, legkésőbb október hó 24-ik napjáig az alispáni hivatalnál adják be. A választások iránt megyszerte nagy érdeklődés mutatkozik s azok eredménye elé élénk várakozással tekint a közönség.

Ferenczi István emléke. Az „Alkotmány” október 3-iki számában azt újságolja, hogy a budapesti szobrászok körében mozgalom indult meg arra, hogy a 40 év előtt elhunyt első magyar szobrásznak a rimaszombati régi temetőben porladó hamvai az új temetőbe helyeztessenek át s a sírhely fölé díszes emléktáblák állíttassék, egyúttal az iparművészeti iskola igazgatójának közbenjárásával a művésznek még Rimaszombatan levő szobrai szállíttassanak föl Budapestre. Az „Alkotmány” szerint *Ferenczi* itteni műtermében megvannak még *Deák*, *Kosztuth*, *Rudnai*, *Mátyás király* szobrai, továbbá a művész sírja mellett betemetve *Euridike*. E hírre vonatkozólag illetékes helyről nyert információink a következők: A művész hagyatékából ez időszert csak *Széchenyi*, *Kazinczy*, *Kölcsey*, *Wesselényi* és *Széchy* Mária szobrai vannak Rimaszombatan, de ezek is a többszöri átköltöztetés folytán nagyon megrongált állapotban. *Euridike*, melyet a művész legkiválóbb alkotásának tekintett, egy 49-iki tűzvesz alkalomával teljesen összeropaszott, ezért a művész sírjába tétetni rendelte, mely intézkedésének bátyja, akkor kassai pap, a művész halálakor, 1856-ban eleget tett. Ami pedig a művész hamvainak a rimaszombati új temetőbe való átszállítását illeti, evel nem ártana egy kissé sietni, mert hova-tovább mindig kevesbül azoknak száma, akik még tudják, hogy merre van az első magyar szobrász jeltelen sírhalmja. Végül megjegyezzük, hogy a fentebb felsorolt maradványok öv *Jánosdeák* *Andrásné* birtokában vannak, ki a telet rendszeren Budapestben szokta tölteni s így az iparművészeti iskola igazgatójának, *Radisics*nek nemsokára módjában lesz vele az átengedés tárgyában személyesen értekezni.

Gazdasági egyesületi gyűlés. A gömörmegyei gazdasági egyesület igazgató választmánya folyó hó 4-én *Putnokon* gróf *Serényi* Béla elnökle alatt gyűlést tartott. Az igazgató-választmány éljenzéssel üdvözölte az elnököt, aki szép szavakkal nyitotta meg az ülést, melynek első tárgya a mult igazgatósági ülés jegyzőkönyvének hitelesítése volt. Ez megtörténvén, elnök bejelentette, miszerint *Kovács* Albert titkár családi körülmények folytán elhagyja állását és *Jász-Kun-Szolnok* megyébe távozik, az ottani gazdasági egyesület titkári állásának elfoglalása végett, amit a választmány sajnálattal vett tudomásul. A titkár szép szavakban bucsuzott el, mire a választmány az új titkár megválasztását vette napirendre. Gróf *Serényi* Béla bejelentette, hogy mintegy hatvanan pályáztak, a kik közül három ajánl, hogy a választmány azok között, mint legméltóbbak közül válasszon. A bizottság a pályázati kérvények átvizsgálása után *Lakner Lászlót* választotta meg titkárnak. Az új titkár eddig gróf *Wenkheim* *Frigyes*, majd gróf *Török* *Napoleon* uradalmában működött és kiváló gyakorlati és elméleti szakképzettséggel bír; fia a magyaróvári gazdasági akadémia egykori tanárának, *Lakner* Emilnek. Az új titkár rövid szavakban tartotta meg programbeszédét, a melynek fő jelszava munka és szorgalom. Majd dr. *Szeless* Odön köszönte meg szép szavakban a bizalmat, hogy gróf *Serényi* Béla őt egyleti ügyésznek kinevezte. A választmányi ülés még több adminisztratív ügy elintézése után az elnök éltetésével oszlott szét.

Halál a zsinagógában. *Tornallyán* — mint a „Magyar Ujság” írja — a zsidók újévi ünnepén *Hauer* *Áron* kántort ugyszólván az oltár mellől ragadta el a halál. Reggel még a legjobb egészségben végezte a különben is erőteljes ember az előimádkozói teendőket. Tíz óra körül azonban hirtelen összeesett az ájtatos hívők nagy rémületére s ott halt meg a templomban.

Tanítógyűlés. A gömörmegyei ált. tanítóegylet rimaszombati járásköre folyó évi szept. 29-én *Váry* *János* elnökle alatt s mindkét tanfelügyelő jelenlétében, *Klenöcz*en tartotta meg őszi gyűlését. — Miután az egész egylet működésének alapja a körgyűlések munkaköreire nehezedik; szükséges, hogy azok lefolyásáról nyilvánosan is beszámoljunk. — Elsőnek mint értekező *Paal* *Gyula* ur mondta el észrevételeit és sok évi tapasztalaton alapuló

meggyőződését ezen tétel fölött: „Külön választható-e az első osztályban az írás tanítása az olvasás tanításától?” Ebben az értekezésben el vannak mondva mindazon érvek, melyek azon törekvéseket, hogy az első osztályban az olvasás tanítása külön választassék az írás tanításától, megdönteni törekvesznek. Habár az utóbbi elv mellett hoztattak is föl elfogadható indokok, mindamellett a járáskör *Paal* *Gyula* ur nézetét magáévá tevén, értekezézőnek köszönetet szavazott. — Gyűlésünk menetelére, változatosságágra szerenese volt, hogy tárgysorozata ugy volt összeállítva, hogy az elméleti okoskodások és a gyakorlati bemutatás váltásak föl egymást. — Ugyanis *Szomor* *Károly* *líkér-kohótelepi* vezető tanító gyakorlatilag mutatta be: „Miképp volna tanítandó a rajz az elemi iskola első osztályában tiszta lapokon?” A sok fáradságra és készletiségre valló gyakorlati előadás lényegét, azt t. i. hogy a rajznak képző hatása csak úgy volna, ha tanítása mindig tiszta papirlapokon venné kezdetét. Két kivételi irány fölött folyt a vita; az egyik az előadóé, mely szerint a tanítás mértani alapoa kezdessék meg; a másik irány vallói pedig a gyakorlati élet egyszerűbb tárgyait kívánák a tanítás alapjául felvenni. Azonban a járáskör, a mult gyűlés határozatához képest, a rajztanítást az elemi iskola első és második osztályában ily módon túl elméletinek találja s tiszta lapokon való tanítását a III-ik osztályban kíváná megkezdenni. — A folyó ügyek során a körgyűlés az elnök jelentéseit tudomásul vévén, a jövő tavaszi gyűlés helyéül *Rimaszécset* tűzi ki, melyre előadókul vállalkoztak *Fölepp* *Benjamin*, *Schmögner* *János* és *Kathona* *Géza* urak; végül a járáskör a közoktatási miniszter által kitéűzött 100 koronás pályadíjra négy tételt ajánl. — A gyűlés után a tagok *Nyustyan* *Zawadzky* vendéglőjében olesó és jó ebédre gyűltek össze, mikor *Józsa* *Antal* kir. tanfelügyelő mondott áldomást a királyra, majd *Váry* *János* éltette *Józsa* *Antal* kir. tanfelügyelőt, *Szomor* *Károly* pedig a tiszta papirlapon való rajztanításért küzdőkért emelte poharát. A komoly munkát kedélyes mulatozás fejezte be.

Tanulmányut. A budapesti polgári iskolai tanárképző intézet meenyiség- és természettudományi szakcsoportjának harmad éves növendékei: *tizennégyen*, *Dr. Kovács* *János* és *Snasel* *Imre* tanárok vezetése mellett f. hó 4-én Nagy-Rőczére érkeztek, hogy innen kiindulva megyénk természeti szépségeit és esodait, ipari és közgazdasági viszonyait tanulmányozzák. A polgári és kereskedelmi iskola tantestülete, Rőcze város közönsége gondoskodtak arról, hogy e tanulmányut ne csak hasznos, hanem kellemes is legyen.

Öngyilkosság. *Kokován* f. hó 3-ikán *Kromholz* *J.* nevű ottani jóravaló munkás ember felakasztotta magát. Öngyilkosságának oka — hir szerint — az anyjával való folytonos egyenetlenkedés volt. Temetése f. hó 5-én nagy részvét mellett ment végbe *Kokován*.

Új körjegyzői állások. A *tamásfalvai* és *Lukovistyei* körjegyzői állásokra a rimaszombati járás főszolgabírói hivatala pályázatot hirdet. Mindkét állásra október hó 25-ikéig lehet beadni a pályázatot, s a választás *Tamásfalán* október 28-án, *Lukovistyén* pedig október 26-án lesz.

Katonai lóvásár tartott a hó 4-én *Tornallyán*, s mint tudósítónk írja, bizony csekély érdeklődés mellett, mert a lótenyésztő gazdaközönség csaknem tüntető módon tartotta vissza piacra szánt s katonai czelokra alkalmas csikóit; az elővezetett állomány közül mindössze 3 darab kelt el, melyek egyikeért 325 frt, a másik kettőért pedig darabonként 310 frt vételár fizettetett. — Általában ismeretes tény, hogy vármegyénk gazdaközönsége szép és megtermelt loállományval díszkedhetik, valamint az is igaz, hogy a multban e katonai lóvásárokat a gazdaközönség örömmel kereste meg, mignem azon meggyőződésre jutott, hogy fáradozása a legtöbb esetben hibával volt, mert a katonai kiküldöttek — állítólag — viszonylag csekély árért oly anyagot kívántak megszerezni, a melyet a gazda így át nem adhatott. Hogy hol rejlik a hiba, azt nem lehet tudni, az azonban kívánatos lenne, hogy a katonai hatóság kiküldöttéi és a lótenyésztők megtalálják a helyes mértéket az ellentétes igények kielégítésére, mert ugy az államnak, mint a gazdaközönségnek nagyobb hasznára lehet az, ha közvetlenül a tenyésztőtől s nem a lókupeceztől biztosítatik a jelentkező szükséglet.

Vasuti menetrend. A nyári rossz menetrendet a sokkal kedvezőbb téli menetrend cserélte fel október 1-én. Most, a ki reggel 7 óra 37 perczkor vasutára ül, 8 ó. 10 p. Feleden, 9 ó. 25 p. Füleken, 12 ó. 05 p. Budapestben, 7 ó. 20 p. Bécsben, 8 ó. 40 p. Rimaszéczen, 2 ó. 53 p. Rozsnyón, 4 ó. 17 p. Dobsinán, 1 ó. 16 p. Kassán, 7 ó. Marmaros-Szigeten van. — **D. u. 2 ó. 55 p.** indulva 3 ó. 53 p. Rimaszéczen, 7 ó. 57 perczkor Rozsnyón, 9 ó. 20 p. Dobsinán, 5 ó. 47 p. Miskolczon, 11 ó. Marmaros-Szigeten. — **D. u. 4 ó. 55 p.** induló vonattal 6 ó. 32 p. Füleken, 10 ó. 15 p. Budapestben, 6 ó. 20 p. reggel Bécsben. — **A 7 óra 29 perczkor** induló vonattal 10 ó. 33. p. Füleken, 5 ó. 20 p. Budapestben, 3 ó. 20 p. d. u. Bécsben van.

Műkedvelő előadás. A helybeli iparos ifjak önképző egylete f. hó 3-ikán szépen sikerült műkedvelő előadást rendezett a Három Rózsa nagytermében. A megjelent szépszámú közönség élvezettel hallgatta a csinos nótákat. Az előadás is meglehetősen volt, s egészben véve tetszett. A szereplők közül különösen kiemelkedtek: *Palkovits* *Mariska*, *Kovács* *Erzsi*, *Kamugya* *Gyula*, *Paal* *Lajos*, *Györfly* *Gyula*, *Hollósy* *J.* stb. *Petro* *Anna* csinos volt a czimszerepben, s a többi szereplők is sok igréket tanusítottak. A rendezés *Pásztor* *Pál* ügyességét dicsérte. — Az előadás után pompásan sikerült táncmulatság volt.

Bucsuzás. Tisztelettel tudatom számos üzleti jóakaróimmal és ismerőseimmel, hogy lakásomat Rimaszombatból Budapestre, *Csömöri*-út 8-ik szám alá tettem át, hol kávéházat nyitottam. Mindazoknak, kikről személyesen nem bucsuzhattam el, ez uton mondom Istenhozzádot s magamat jóemlékükbe, üzletemet a fővárosba rándulok pártfogásába ajánlva vagyok, tisztelettel — Budapest, 1897. október hó *Krausz* *Sándor*.

Postai intézkedés. A menetrend változával a levélgyűjtő szekrényekből a leveleket már a reggeli vonat is kiszedik, így az éjjel bedobott levelek már a reggeli vonatokkal mennek a szélrózsa minden irányában. Egyúttal tudomására hozzuk a közönségnek, hogy a le-

velek minden postajarat előtt kiszedetnek, és hogy az este 6 óráig bedobott levelek még a 7 ó. 29 perczkor induló vonattal, a tiszolci irány kivételével, minden irányban továbbíthatnak.

A községi helynevek magyarosításához.

A hivatalos lap egyik utóbbi száma publikálja, hogy Rozsloznya gömörmezei kisközség neve „Hámosfalva”-ra magyarosították. Két örömdetes tény jelent ez a rövid közlemény. Az egyik az, hogy egy nem magyar nevű községünknek ezután magyar neve lesz; a másik pedig, hogy közéletünk egy mindenki előtt szeretetben és tiszteletben álló notabilitásának szép magyar nevéből kölcsönözte az a község a magyar nevet. Miután a tények maguk beszélnek, erről nincs is tovább mit beszélni. — Két dologra, mint tényekre, azonban lehetetlen ki nem terjedni minden magyar, gömöri magyar ember figyelmének ebből az alkalomból. Az egyik az, hogy még sok magyar és nem magyar lakókból lakott gömörvármegyei község neve vár a megmagyarosításra, s amint az eddigi tapasztalatok bizonyítják, nálunk e tekintetben vajmi kevés történik. Más vármegyékben százával magyarosították a mult év folyamán a községek neveit, minálunk egy-egy ilyen eset eseményszámba megy. De még ennél is fontosabb, hogy Gömörvármegyében a községek magyar neveit részint indokolatlan megszokás, részint pedig szintén indokolatlan palóczkodás negyelyezése folytán szertek elferdíteni s az előbb jó magyar helynevek vagy értelmetlen vagy egyáltalán nem magyar helynevekké változnak át eleinte csak a nép száján, később pedig a hivatalos érintkezésben, sőt a statisztikai heinyévtárban is. Így lett Ágtelek-ből Aggtelek, Jené-ből Jéne, Végtelek-ből Vigtelke, sőt a köznépnél Vitelke, Meglesz-ből Miglécz, Kanyó-ból Kánó, Jólész-ből Jólész stb. Mártonfalvából így csináltak Mártonfalát, és a „falva” átalakítása „fala” végzetté, megtörtént minden ilyen végzetű helynév-nél. Így lett Pálfalvából Pálfala (a köznépnél Páfala), Gergelyfalvából Gergelyfala, Mihályfalvából Mihályfala, Lénártfalvából Lénártfala; sőt Oldalfaluból is Oldalfalát, Balogfaluból is Balogfalát csináltak. Hogy a „fala” végzet a helyneveknél nem magyar és értelmetlen, legjobban bizonyítja az, hogy sehol az országban, a legmagyarabb vidékeken sem használják, sőt minden jó magyar szóhoz szokott föl megütődik rajta. Hajdu, Szolnok, Csongrád vidékén a „fala” végzetet még magyarnak sem ismeri el senki. — Ha ez a ferdítés így folyik, maholnap a most nyert Hámosfalva is Hámosfala lesz. Ez ugyan magyarabb lesz Rozsloznyánál, de még sem lesz helyén, valamint a többi sem. — Mig nem magyar hangzásu helyneveinket megmagyarosítjuk, addig is sürgős és megszívlelésre méltó dolog volna azon igyekeznünk, hogy a magyar hangzásu helyneveink ferdítés nélkül megmaradjanak, az elferdítetteket pedig visszafordítsuk. M—y (Közöljük a cikket, mely lapunk egyik régi jelestollu munkatársától származik, s tájékozásul megjegyezzük a közleményre, hogy a magyarosításnak sokszor nem maguk a községek képezik az akadályt. Rozsloznyával egyidejűleg ugyanis több község adott be kérvényt a magyarosításra nézve, pl. Horka és Umrla-Lehota. Előbbi Özőrényre, utóbbi Lehelfalvára változtatásra kért engedélyt. A miniszterium Horka kérvényét elutasította azzal, hogy Horka magyar vezér volt, Umrla-Lehotát pedig felhívta nyilatkozásra: vajjon beleegyeznek-e abba, hogy Jolsva-Lehotára változtassék a község neve. Nagyon természetes, hogy a félig magyar, félig tót név nem tetszett a magyarosodni óhajtó községnek, a miniszteriumnak azonban annyira tetszett, hogy ennek a kedvéért egyszerűen megtagadta a Lehelfalvára való változtatást s így maradt továbbra is a község zengzetes hazzásu neve: Umrla-Lehota, s most be kell várnunk neki, mig a községek magyarosodási mozgalma általános lesz, s akkor talán jut nekik is, másoknak is egy-egy magyaros elnevezés. Szerk.)

A gyermekbetegségek keletkezésének meggátlása abban rejlik, hogy a gyermek oly edzett és erős ellenálló képességet kifejtő szervezettel bírjon, mely a baj csiráját fejlődni nem engedi. Különböztetve ezt célzó gyógyszerkészítmények vannak forgalomban, de általánosan tudott dolog, hogy csak egyetlen szer létezik, mely a hozzáfűzött varakozásnak minden tekintetben megfelel; s e szer a csukamájolaj. — A gyermekek a közönséges csukamájolaj bevételeitől undorodnak, s ezért nagyon házagpótló a Zoltán-féle csukamájolaj, melynek sem íze, sem kellemetlen szaga nincs s gyermekek, valamint felnőttek szívesen veszik be. Főraktára **Zoltán Béla** gyógyszer-tárában Budapest, V., Nagykorona-utca 23. sz., hol üvegenként 1 frtért kapható.

Egy husz esztendő ujság. Mégis csak igaz az, hogy a közönség meg tud szeretni egy ujságot. Már mi csak a közönség szeretetének és ragaszkodásának tulajdoníthatjuk, hogy van egy hetilapunk, a melyik hétről-hétre a legszebb képekkel illusztrálva megjelenhetik. Ez az ujság az „Ország-Világ”, a mely husz esztendő alatt meghódította az egész olvasóközönséget, úgy hogy módjában áll a magyar irodalom legkiválóbb képviselőitől dolgozatokat hozni s a nagy világ összes aktuális eseményeit pompás képekben ismertetni. S e mellett az „Ország-Világ” előfizetési ára oly csekély, hogy ez az összeg senkit sem tarthat vissza az előfizetéstől. Nyolcz forintért egy esztendeig és két forintért egy negyedévig hétről-hétre hűségesen bekopogtat az „Ország-Világ” s beszámoló képekben és versben a hét eseményeiről. Ezenkívül karácsonyra minden előfizető pompás kiállítású irodalmi almanach-t kap ajándékba. Az almanach bolti ára 2 forint lesz. Továbbá minden előfizető a csomagolási és postaszállítási díj fejében egy-egy kötet regényt is kap ajándékba. Az „Ország-Világ” legújabb száma is tele van a román királyi pár budapesti tartózkodását ismertető kitünően sikerült képekkel. Ezt a füzetet ingyen megkapja mindenki, a ki egy levelezőlapon e czéltől a kiadóhivatalhoz fordul. (Hold-utca 7.) Az ujságot nem akarjuk külön is az olvasó figyelmébe ajánlani, a ki egyszer megszerette, az előfizetője marad.

Szerkesztői üzenet.

Y. Nagy-Rözo. Szép ezikke nagy sajnálatunkra későn érkezett. Kérjük továbbra is szíves értesítéseit.

Felelős szerkesztő: **LUKÁCS GÉZA.**

Magán-hirdetések.

Foutárd-selyemet 60 krtól 3 frt 35 krig méterenként — japáni, chinai stb. a legújabb mintázzal és színekben, u. m. fekete, fehér és színes **Henneberg-selymet 45 krtól 14 frt 65 krig méterenként** sima, csikos, koczkázott, mintázott damaszott stb. (mintegy 240 különbözö minőségben, 2000 szín és mintázzal stb.) a megrendelt áru postabér és vámtétel-en a házhoz szállítva, valamint mintákat postafordultával küld **Henneberg G. es. és k. udvari szállítói selyemgyára Zürichben.** Svajczba címzett levelekre 10 kros, és levelező-lapokra 5 kros bélyeg ragaszandó Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek

Kiadó bolt és lakás.

A **főtér 5-ik számú házban** egy nagy bolt, a hozzátartozó négy szobás lakás, konyha, kamra, fatartó és három pinczével **1898. év május 1-ére** bérbe kiadó. — Ertekezhetni lehet a **háztulajdonossal** ugyanott.

Ajánlati hirdetés.

21500. sz. — Alulírott m. kir. pénzügyigazgatóság ezennel közhírré teszi, miszerint a kincstár részéről történt felmondás folytán üresedésbe jött s **dohánynak kicsinybeni eladásával**, valamint **bélyeg-áruvalással** egybekötött **putnoki dohány-nagyárudára** a versenytárgyalás a pénzügyigazgatóság helyiségében **f. évi október hó 28-án** délelőtt 10 órákor fog megtartatni.

A közelebbi feltételek a kir. pénzügyigazgatóság, az összes megyebeli kir. adóhivatalok, pénzügyorségi biztosságok és szakaszoknál, továbbá a putnoki községi előjáróság hivatalos helyiségében kifüggesztett hirdetéséből kivehetők

Rimaszombat, 1897. szeptember 25-én.

Magy. kir. pénzügyigazgatóság.

Szakoktatás

czipész iparosok részére.

Alólírott tisztelettel hozom a czipész iparos urak tudomására, hogy a **folyó év végéig Kokován** — a saját házamban — czipészek részére egy nyilvános

szaktanfolyamot

rendezek. Tanítási módszerem egyszerű és biztos, mert az a geometriai rendszeren alapszik. —

Tanítási idő nyolcz nap. Tandij 15 frt.

Ugyancsak nálam kapható 5 frtért 30—40 különféle kiszabott czipő- és eszima-minta; nemkülönben készíték mérték után egyes mintákat is mérsékelt áron.

Szaktanfolyamomra számos látogatást és szabász-mintáimra megrendelést kérve vagyok

Kokován, 1897. október 3-án

szaktársi üdvözléttel

GEMBICZKY JÓZSEF,

czipész mester.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban, Losonezi-utca 35. sz. alatt ujonnan átalakított különálló három szobás udvari lakás mellékleteivel és veteményeskerttel azonnal bérbe vehető. — Bővebb felvilágosítást ad **Kalla Mihály** Tamásfalán és **Györy Frigyes** körjegyző Várgéden.

Hirdetés.

192. sz. — Alulírt bírósági végrehajtó 1881. évi LX t.-cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a Budapesti V. ker. kir. járásbíróság 1897-ik évi 34092. számú végzése következtében **Dr. Stadler Jakab** javára **Komjáthy Miklós** ellen 64 frt 28 kr. s jár. erejéig 1897. évi márczius hó 20-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján felárfoglalt és 337 frtra becsült ekék, boronák, lovak, tehének, vető-gép, igás-szekerből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a rimaszécsi királyi járásbíróság 1100/1897. sz. végzése folytán 64 frt 28 kr. tőkekövetelés, ennek 1896. évi november hó 20. napjától járó 5 % kamatai és eddig összesen 53 frt 06 krban bíróság már megállapított költségek erejéig Gortva-pusztán a helyszínen leendő eszközökre **1897-ik évi október hó 18-ik** napjának délelőtt 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is elfognak adatni.

Kelt Rimaszécs, 1897. évi október hó 2-án.

Kovács Géza, kir. bir. végrehajtó.

Árverési hirdetés.

192. sz. — Alulírt kir. közjegyző közhírré teszem, hogy a néh. **Kuklics Jánosné**, 2-szor özv. **Liohard Károlyné**, 3-szor férj. **Eoseghy Ferencné** szül. **Hirsch Franziska** rimaszombati volt lakos hagyatékához tartozó s tulajdonjoggal a néh. Kuklics János és Hirsch Franziska közös végrendeleti örököseit illető ingatlanok az örökösök határozata folytán nyilvános önkéntes árverésen többet ígérés útján közbenjöttöm mellett el fognak adatni.

A dobóczai 80-ik sz. tjkvben néh. Kuklics Jánosné szül. Hirsch Franziska nevének álló A) 1. sor. 923. hrsz. 19 cat. hold 1494 □-ölet tevő szántó és rétbirtok eladására nézve az árverés **1897. évi október hó 25-én d. e. 10 órákor Dobóza község házában**, — a rimaszombati 521. sz. tjkvben néh. Kuklics Jánosné szül. Hirsch Franziska nevének álló A) 1. sor., 676/1. 676/2. 677. hrszámú Koháry-utcai 6/a. és 6/b. szám alatti köházakra és melléképületekre és 296 □-öl udvar és kert eladására nézve pedig az árverés **1897. évi október hó 27-én d. e. 10 órákor Rimaszombatban, közjegyzői irodámban** fog megtartatni.

A dobóczai ingatlanok kikiáltási ára: 3000 frt, a rimaszombati ingatlanoké pedig: 5000 frt.

Az árverési feltételek közjegyzői irodámban köznaponként d. e. 9-től 12-ig s d. u. 2-től 5 óráig megtekinthetők. — Bánatpénz a kikiáltási ár 10%-a.

Rimaszombat, 1897. szeptember 26.

Perecz Samu,

mint Beliczky Viktor rimaszombati kir. közjegyzőnek a kassai kir. közjegyzői kamara 344/890. sz. alatt kelt rendelvényével nevezett helyettese.

Gortvakisfaludi sajtók.

Tisztelettel hozom a t. cz. közönség tudomására, hogy gortva-kisfaludi sajtgyártmányaimnak elárúsítását Rimaszombatban **Bikky István** Kosuth Lajos-utczában lakó vegyeskereskedőnek adtam át, hol rendszeren kapható lesz:

- Limburgi darabja — 35 krjával.
- Romadour darabja — 25 krjával.
- Camambert darabja — 25 krjával.
- Havas-sajt darabja — 12 krjával.
- Imperial darabja — 15 krjával.
- Gróji a kgr. — 70 krjával.
- Trappista a kgr. 1 forintjával.
- Tea-vaj napi árfolyam szerint.

Gortva-Kisfalud, (u. p. Várgede) 1897. szeptemb. hó.

2—*

Spöttle Antal, sajtgyáros.

Hirdetés.

3250. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Almágy községhez tartozó Bakóháza-pusztá telekkönyvi birtok szabályozás következtében 1869. évi 2579. számú igazságügyi-ministeri rendelet értelmében átalakították, és ezzel egyidejűleg mindazon ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX. az 1889. XXXVIII. és az 1891. XVI. törvények az általános birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. XXIX t.-czben szabályozott eljárás a telekkönyv-könyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosították.

E czéltől az átalakítási előmunkákat hitelesítése és a helyszíni eljárás a nevezett községben 1897. évi okt. hó 29-ik napján fog kezdődni, ennél fogva felhivatnak:

1. az összes érdekelt, hogy a hitelesítési tárgyalásra személyesen vagy meghatalmazott által jelenjenek meg és az új telekkönyvi tervezet ellen metaláni észrevételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert a régi telekkönyv végleges átalakítása után a téves átvezetésből eredhető kifogásokat jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik;

2. mindazok, kik a telekkönyv-könyvekben előforduló bejegyzésekre nézve okadatott előterjesztést kívánnak tenni felhivatnak, hogy a kiküldött kir. tszéki bíró előtt a kitűzött határnapon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutassák fel;

3. mindazok, a kik valamely ingatlanokhoz tulajdonjogot tartanak, de a telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átíratásra az 1886. XXIX. t.-cz. 15—18. és az 1889. XXXVIII t.-cz. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerzésre iparkodjanak, és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, vagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt is ismerje el, és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogait ezen az uton nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték elengedési kedvezménytől is elesnek;

4. azok, kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ilyen bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlesztését kérelmezzék, illetve, hogy a törlesztési nyilvánítsa végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellen esetben a bélyegmentség kedvezményétől elesnek.

Kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Rimaszombatban, 1897. évi szeptember hó 14-én.

Aldorffer, kir. tszéki bíró.